

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **B. T.**, nar. X, evidenční číslo X, státní příslušnost Gruzie,
hlášen na adrese X,
zastoupen JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem Šafaříkova 666/9, 500 02 Hradec Králové,

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**,
se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. OAM-778/ZA-ZA06-ZA02-2016, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Toto rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, v níž namítal, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, spočívá na nedostatečně zjištěném skutkovém stavu, když skutkový stav, který vzal žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá oporu ve spise a trpí i jinými vadami zákonnosti.
3. V první části žalobních námitek žalobce nesouhlasí s hodnocením zjištěného skutkového stavu při vlastním posouzení jím podané žádosti. Uvedl, že ve správním řízení popsal pronásledování své osoby v souvislosti s uplatňováním svých politických práv a svobod v rámci politické strany Sjednocené národní hnutí (dále také jen „SNH“) a pro jeho podporu. Byl vystaven šikaně a pronásledování ze strany gruzínských bezpečnostních složek pro svoji aktivní činnost v mládežnickém křídle Sjednoceného národního hnutí, které bylo neúspěšné ve volbách v roce 2012. Několikrát byl zadržen policií pod záminkou držení drog. Byl vystaven šikaně v práci pro své politické názory, v listopadu roku 2012 byl nucen opustit svoji dosavadní službu u bezpečnostních orgánů střežících prezidenta Gruzie. Je přesvědčen, že z důvodu svých politických postojů nemohl získat nové zaměstnání, několikrát mu byla práce nabídnuta, ale následně byl odmítnut. Na přelomu srpna a září 2015 byl jako již mnohokrát předtím zadržen. Příslušníci bezpečnostních sborů mu řekli, aby opustil hnutí nebo Gruzii. Pro nedostatek finančních prostředků se mu Gruzii podařilo opustit za pomoci příbuzných až v březnu 2016. Je proto přesvědčen, že lze dospět k závěru, že ve své vlasti vyvíjel činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod ve smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu, za kterou byl azylově relevantním způsobem pronásledován. Má rovněž odůvodněný strach z pronásledování z důvodu zastávání svých politických názorů v Gruzii ve smyslu § 12 písm. b) stejného zákona.
4. Žalobce dále polemizuje se závěry žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Namítá, že mu není zřejmé, na základě jakých důkazů žalovaný dovedl, že riziko vyhrožování ze strany státních orgánů se týká pouze vysoce postavených členů strany, kteří zaujímají vysoké posty ve státní správě či místní samosprávě. Není mu rovněž zřejmé, jaká konkrétní zjištění žalovaný pro své závěry převzal z v rozhodnutí citované zprávy Human Rights Watch 2016 ze dne 27. 1. 2016, z níž dle žalobce naopak vyplývá politicky motivované stíhání a že složky výkonné moci pokračují v užívání mučení. V jeho případě tak nejde o náhodné útoky, ale o reálnou hrozbu a důvodné obavy založené na dosavadních zkušenostech politického pronásledování, kdy mu v případě návratu do Gruzie hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy a žalobce z důvodů, které uvedl, nemůže využít účinné ochrany ze strany gruzínských státních orgánů. Je přesvědčen, že v jeho případě jsou dány důvody pro udělení azylu dle § 12 či humanitárního azylu dle § 14 a doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.
5. Druhá část žalobních námitek směřuje proti nesprávně určené příslušnosti České republiky k posouzení žalobcem podané žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, (dále také jen „nařízení Dublin III“).

6. Žalobce zopakoval, že v průběhu správního řízení uvedl, že usiluje žít kdekoli, kde se bude cítit v bezpečí. Nemusí to být výhradně Česká republika, kde se ocitl spíše náhodou. Jeho cesta do Evropské unie směřovala do Varšavy, následně byl dodávkou převezen do Rakouska, kde žije jeho otec a bratr. Neví, který stát mu vydal vízum, vše zařizovali jeho příbuzní.
7. Pokud by ČR nebyla k posouzení jím podané žádosti příslušná, měl žalovaný řízení o podané žádosti coby nepřípustné zastavit podle § 10a písm. b) ve spojení s § 25 písm. i) zákona o azylu. Uvedené povinnosti žalovaný dle názoru žalobce nedostál. Z napadeného rozhodnutí totiž není vůbec zřejmé, na základě jakého ustanovení nařízení Dublin III a zákona o azylu a jakých rozhodných skutečností žalovaný shledal svou věcnou příslušnost k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Na tom dle jeho názoru nemůže ničeho změnit ani to, že „*byl do ČR transferován dne 7. 9. 2016 v rámci dublinského systému*“. V této souvislosti zmínil ustanovení čl. 29 odst. 4 nařízení Dublin III, podle něhož v případě chybného přemístění přijme členský stát, který přemístění provedl, tuto osobu bezodkladně zpět. Závěrem navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření popřel důvodnost žaloby. Setrval na správnosti žalobou napadeného rozhodnutí, na které odkázal. Dále uvedl, že jeho právní názor je založen na Zprávě o dodržování lidských práv v roce 2015 – Gruzie, ze dne 13. 4. 2016, vydané Úřadem pro demokracii, lidská práva a práci Ministerstva zahraničních věcí USA, týkající se hodnocení parlamentních voleb z roku 2012, z níž část ocitoval. Dále žalovaný citoval relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, týkající se otázek projevení politického názoru, pronásledování, zjišťování skutkového stavu věci, humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
9. V dalším vyjádření (ze dne 15. 12. 2017) žalovaný k žalobní námitce ohledně absence odůvodnění věcné příslušnosti České republiky k posouzení žalobcem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany předložil k výzvě soudu tzv. „dublinský spis“ žalobce a odkázal na ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle kterého má postavení žadatele o udělení mezinárodní ochrany i cizinec, který požádal o udělení mezinárodní ochrany v jiném státě, který je vázán přímo použitelným předpisem Evropské unie (tj. nařízením Dublin III - zde Rakousko a Česká republika jej převzala na své území za účelem posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V daném případě, jak je zřejmé z předloženého dublinského spisu, žalobce nejdříve požádal o mezinárodní ochranu v Rakousku. V průběhu uvedeného řízení však bylo zjištěno, že žalobce je držitelem platného českého víza CZE006428853, vydaného dne 15. 3. 2016 s platností od 23. 3. 2016 do 12. 4. 2016. Žalobce tedy ještě v době platnosti českého víza požádal o mezinárodní ochranu v Rakousku, které bylo povinno se řídit článkem 12 bodem 2. nařízení Dublin III. V důsledku toho požádalo Českou republiku prostřednictvím standardního formuláře pro určení členského státu příslušného pro posuzování žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 11. 4. 2016 o vyjádření, zda Česká republika uznává svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Dopisem ze dne 26. 5. 2016 pak Česká republika převzala odpovědnost za posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu (dle § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu). Dne 7.

9. 2016 žalobce po transferu do České republiky požádal o mezinárodní ochranu v České republice. Působnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je tak dána dle ustanovení § 8 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, podle ustanovení § 12 odst. 1 písm. h) zákona č. 2/1969 Sb. o zřízení ministerstev a jiných ústředních správních orgánů a podle čl. 12 bodu 2. nařízení Dublin III. Žalovaný namítl, že pokud žalobce brojí proti svému předání do České republiky k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu, měl tak učinit formou oprávněného prostředku v rámci rakouského dublinského řízení. Upozornil, že důkazní břemeno k prokázání tvrzení o nepřislušnosti České republiky k projednání uvedené žádosti leží na žalobci. Ten se dobrovolně podrobil transferu do České republiky, podal zde žádost o mezinárodní ochranu, přičemž v průběhu správního řízení žádnou námitku ohledně nepřislušnosti České republiky k projednání jeho žádosti nevzněl. Poprvé ji uplatnil až v žalobě, avšak s ohledem na nedostatek důkazních prostředků břemeno tvrzení neunesl. Žalovaný setrval na zamítnutí žaloby.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

10. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) v mezích žalobních bodů, projednal žalobu při jednání.
11. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti. Dne 7. 9. 2016 žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Dne 14. 9. 2016 poskytl údaje k podané žádosti a současně s ním byl proveden pohovor. V jejích rámci uvedl, že je gruzínské národnosti i státní příslušnosti, pravoslavného náboženského vyznání, svobodný, bezdětný. Od roku 2010 je členem Národního hnutí. Působil jako koordinátor několika obcí ve volební agitaci organizované mládežnickým křídlem politické strany Národní hnutí. Neví přesně, kdy volby proběhly. Do uvedené politické strany se dostal přes svého kamaráda, když mu bylo 18 let. Vlast opustil v březnu 2016 s pomocí jedné ženy, známé jeho příbuzného, která vše zařídila a odjela s ním na tbiliské letiště, odkud odletěli do Varšavy. Nevěděl, který stát mu vydal vízum. Ve Varšavě se potkal s mužem, který ho dodávkou odvezl do Rakouska, kde má otce a bratra. V Rakousku požádal o mezinárodní ochranu. Dne 7. 9. 2016 byl v rámci dublinského nařízení transferován do ČR.
12. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že ve vlasti měl politické problémy, nemůže se tam vrátit. V letech 2010 až 2012 pracoval jako doprovod prezidenta Saakashviliho, zároveň byl členem strany Národní hnutí. Po změně vlády začal mít potíže, měl problémy s policií. V zájmu ochrany zájmů své strany musel podat žádost o ukončení zaměstnání. Sehnal si práci v bance (pozici administrátora), kde pracoval v letech 2012 až 2015, ale i z tohoto zaměstnání byl vyhozen. Stále měl problémy s policií, několikrát ho zastavili, pokoušeli se mu podstrčit drogy. Několikrát ho zavřeli na jeden až dva týdny do cely, kde ho mučili. Za důvod mučení žalobce považuje své členství ve straně Národní hnutí. Jeho bratr působil ve speciálních jednotkách, byl také členem Národního hnutí a přišel kvůli tomu o práci. Celá rodina byla pronásledována. Žalobci bylo vyhrožováno zatčením. Několik měsíců se skrýval mimo Tbilisi, když se vrátil, opět ho zatkli a řekli mu, že pokud neopustí Gruzii, bude uvězněn, dají mu drogy a stráví dlouhou dobu ve vězení. Kromě uváděných politických potíží žádné jiné problémy ve vlasti neměl.

13. V průběhu pohovoru popsal svoji práci ve službě doprovodu prezidenta, jednalo se o speciální vojenskou jednotku. Uvedenou skutečnost nemůže doložit. Měl legitimaci, kterou musel při odchodu odevzdat. Rovněž nemůže doložit své členství ve straně Národní hnutí (od roku 2010 a formálně doposud), stranickou legitimaci mu odebrala policie, neví, kdy přesně. Dále popsal svou činnost koordinátora. Uváděné politické potíže měl až po změně vlády. Asi pětkrát byl zadržen, asi desetkrát ho odvezli na testy do protidrogového centra, bezdůvodně ho zastavovali na ulici a prováděli osobní prohlídky. Začátkem srpna 2015 strávil dva týdny v cele předběžného zadržení kvůli podezření, že užívá a prodává drogy. Policie však proti němu neměla důkazy, tak byl propuštěn. V případě uváděných zadržení si žádnou stížnost na policii nepodával, nemělo to smysl. Jediný způsob, jak vyřešit své problémy, viděl v opuštění služby a strany. V listopadu 2012 se dostavil k řediteli služby a požádal o dobrovolné propuštění z práce. Ředitel jeho žádost podepsal. Žalobce současně odmítl, že by službu opustil dobrovolně, uvedl, že mu ředitel v podstatě řekl, že to musí udělat. Osobně si myslí, že se ho chtěl ředitel zbavit kvůli jeho členství ve straně SNH, neboť chtěl mít u sebe „svoje lidi“. Pokud by dobrovolně neskončil, domnívá se, že by mu „zkazili“ dokumenty i budoucnost. Dále vypověděl, že neměl potíže s hledáním nové práce. Absolvoval nějaké kurzy a byl přijat do banky, kde pracoval do léta 2015. Skončil proto, že jeho pracovní pozice byla zrušena. Nevnímá to jako útok proti své osobě, důvodem byly organizační změny a týkalo se to i dalších zaměstnanců. Pak již nepracoval, bál se problémů s policií. Zůstával doma v bytě v Tbilisi, ale jinak cestoval po celé Gruzii. Potom se několikrát pokoušel najít novou práci, ucházel se i o místo u policie, ale neuspěl, protože všechna místa byla obsazena. Žalobce je přesvědčen, že práci se mu nedařilo získat kvůli jeho politickým postojům. Několikrát se o práci ucházel i na základě doporučení, ale pak byl odmítnut s tím, že místa jsou obsazena. Ke svým potížím s policií uvedl, že naposledy byl policií zadržen na přelomu srpna a září 2015 (od května 2015 se skrýval u kamaráda v horách ve městě Svaneti Mestia, kde však byly špatné podmínky pro život), když se vracel do Tbilisi. Policie mu řekla, aby opustil hnutí, v opačném případě má opustit stát a vrátit se, až bude jeho strana u vlády. Uvedl, že Gruzii opustil až v březnu 2016, dříve nemohl, protože neměl peníze na cestu. S pomocí příbuzných, kteří mu pomohli finančně a zařídili vízum, odletěl do Varšavy. Při odletu a hraniční kontrole neměl žádné potíže. V případě návratu do vlasti by mohl být zatčen dokonce i zabit, neví kým konkrétně, ale nevylučuje to, protože proti němu „zasahuje policie“. Česká republika nebyla jeho cílovou zemí, dostal se sem náhodou, chce žít kdekoliv, kde bude v bezpečí.
14. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a ekonomické situace a stavu dodržování lidských práv v Gruzii. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informací MZV ČR č. j. 101308/2013-LPTP ze dne 20. 5. 2013, č. j. 93501/2014-LPTP ze dne 10. 2. 2014, č. j. 108787/2015-LPTP ze dne 24. 7. 2015, č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, č. j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016, č. j. 93168/2016-LPTP ze dne 26. 2. 2016, č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016; zprávy Human Rights Watch 2016 – Gruzie ze dne 27. 1. 2016; výroční zprávy Freedom House 2016 – Gruzie ze dne 27. 1. 2016 a Zprávy Amnesty International „Rozsudky smrti a popravy v roce 2015“ z dubna 2016. Žalobce využil možnosti dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámit se s podklady pro rozhodnutí, uvedl, že se s nimi seznámit nechce, ani se k nim vyjadřovat. Žádné námitky proti zdrojům podkladů a způsobu jejich získání nevznikl, zavázal se doložit nějaké fotografie.

Ve stanovené lhůtě však nic nedoložil.

15. Při jednání zástupci účastníků odkázali na svá písemná podání, jejichž podstatné závěry zopakovali a setrvali na svých návrzích. Soud k důkazu konstatoval obsah správního spisu a obsah dodatečně předloženého tzv. „dublinkého spisu“ žalobce.
16. Soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **n e n í d ů v o d n á**.
17. Krajský soud se předně zabýval žalobní námitkou směřující proti absenci zdůvodnění věcné příslušnosti České republiky k posouzení žalobcem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Uvedené námitce nepřisvědčil. Krajský soud ve shodě se žalovaným s odkazem na ustanovení § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu uvádí, že Česká republika převzala žalobce k posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu na základě Předávacího protokolu cizince ze dne 7. 9. 2016, který je součástí spisu. Žalobce v průběhu správního řízení sám uvedl, že z vlasti vycestoval do Polska a dále do Rakouska, kde žije jeho otec a bratr. Z „dublinkého spisu“ bylo prokázáno, že žalobce dne 30. 3. 2016 požádal o mezinárodní ochranu v Rakousku. Rovněž bylo prokázáno, že žalobce z vlasti vycestoval na základě schengenského českého víza, platného od 23. 3. 2016 do 12. 4. 2016. Podle článku 12 bodu 2. nařízení Dublin III platí, že pokud je žadatel držitelem platného víza, je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu příslušný členský stát, který toto vízum udělil. V daném případě není pochyb o tom, že uvedené vízum žalobci udělila Česká republika. V souladu s citovaným nařízením Rakousko dne 11. 4. 2016 požádalo Českou republiku o uznání příslušnosti a Česká republika svoji příslušnost k posouzení žádosti žalobce uznala (dne 26. 5 2016) a převzala žalobce ve smyslu čl. 18 citovaného nařízení na své území, jak je zřejmé z citovaného Předávacího protokolu. Dne 7. 9. 2016 žalobce po transferu do ČR požádal o mezinárodní ochranu. Příslušnost České republiky k posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu je dána dle ustanovení § 8 ve spojení s ustanovením § 2 odst. 1 písm. b) zákona o azylu, a podle čl. 12 bodu 2. nařízení Dublin III.
18. Krajský soud má dále za to, že uvedená žalobní námitka vůči napadenému rozhodnutí je bezpředmětná a navíc v podstatě opožděná a tedy zcela bez vlivu na zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud totiž žalobce nesouhlasil se svým přemístěním do České republiky, měl se bránit opravným prostředkem proti rozhodnutí o určení příslušnosti České republiky k posouzení jím podané žádosti o mezinárodní ochranu v Rakousku, jak lze dovodit z ustanovení článku 26 (oznámení rozhodnutí o přemístění) a článku 27 (opravné prostředky) nařízení Dublin III. To znamená, že takový opravný prostředek měl uplatnit již v Rakousku proti rozhodnutí rakouského správního orgánu v rámci tam vedeného dublinkého řízení. Žalobce se dobrovolně podrobil transferu do České republiky, kde také sám dne 7. 9. 2016 požádal o udělení mezinárodní ochrany. V průběhu správního řízení vedeného v České republice neuvedl, že by v Rakousku podal opravný prostředek proti rozhodnutí o přemístění resp. o určení příslušnosti České republiky k posouzení jeho žádosti a rovněž neuvedl žádné námitky proti tomu, aby jeho žádost o mezinárodní ochranu posuzovala Česká republika. Poprvé tuto námitku vznesl až v nyní projednávané žalobě. Nebylo pak povinností žalovaného, aby se v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí podrobněji zabýval skutečností na základě jakého ustanovení a z jakého důvodu, je státem příslušným k posouzení žádosti

žalobce o mezinárodní ochranu. V době rozhodování o žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany již totiž byla příslušnost České republiky k posouzení uvedené žádosti určena postupem dle příslušných ustanovení nařízení Dublin III, jak ostatně vyplývá i z předloženého „dublinkého spisu“. Žalovaný tak byl nejen oprávněn, ale měl i povinnost o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu rozhodnout meritorně.

19. Ke skutkovým námitkám krajský soud uvádí následující. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nespĺňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
20. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
21. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení dospěl k závěru, že v průběhu správního řízení ani řízení před soudem nebylo prokázáno tvrzení žalobce a důvod, pro který požádal o mezinárodní ochranu, a to, že byl v zemi svého původu pronásledován z politických důvodů, z důvodu svého členství v politické straně Sjdnocené národní hnutí. Soud po pečlivém posouzení výpovědí žalobce o tvrzených potížích v Gruzii, které nepodpořil žádným důkazem, konstatuje, že jednání, jemuž byl žalobce ve vlasti vystaven nelze kvalifikovat jako azylově relevantní pronásledování ve smyslu ust. § 12 písm. a) či § 12 písm. b) zákona o azylu.
22. Žalobce neprokázal, že by z důvodu svého členství ve straně Sjdnocené národní hnutí spadl do rizikové skupiny osob, které by mohly čelit pronásledování. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí připustil, že situace některých členů politické strany Sjdnocené národní hnutí po parlamentních volbách v Gruzii v roce 2012, kdy se k moci dostala strana Gruzínský sen, mohla být problematická, jednalo se především o členy strany, kteří zaujímali vysoké posty ve státní správě či místní samosprávě (viz Informace MZV ČR č. j. 101308/2013-LPTP ze dne 20. 5. 2013 a č. j. 93501/2014-LPTP ze dne 10. 2. 2014). To však nebyl případ žalobce, který působil jako koordinátor v rámci několika obcí a jeho úkolem bylo zajistit předvolební průzkumy mezi obyvatelstvem těchto obcí a šíření informací mezi lidmi. Ostatně své členství ve straně žalobce nijak nedoložil, nebyl schopen ani časově určit, kdy mu policie odebrala stranickou průkazku. Soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce v průběhu svých výpovědí o potížích ve vlasti uváděl mnohdy neurčité a nepřesné informace. Ač hovořil o tom, že byl asi pětkrát zadržen a v deseti případech odvezen na testy do protidrogového centra, neposkytl bližší časové údaje, kdy se tak stalo. Přestože žalobce opakovaně uváděl, že jediným důvodem jím podané žádosti o mezinárodní ochranu jsou politické důvody a politické pronásledování, nevěděl, kdy přesně se konaly parlamentní volby, které pro něho a jeho postavení jako člena Sjdnocené národní hnutí, které volby prohrálo, měly být klíčové.

23. Žalobce v žalobě tvrdil, že byl pro své politické názory vystaven šikaně v práci, v listopadu roku 2012 byl nucen opustit svoji dosavadní službu u bezpečnostních orgánů střežících prezidenta Gruzie a je přesvědčen o tom, že z důvodu svých politických postojů nemohl získat nové zaměstnání. Porovnáním výpovědí žalobce ve správním řízení, je soud nucen konstatovat, že žalobce si mnohdy i v těchto otázkách protirečil. Žalobce vypověděl, že ve službě prezidenta skončil na vlastní žádost. Následné sdělení, že kdyby to neudělal, myslí si, že by mu „zkazili“ dokumenty i budoucnost, je jeho pouhá hypotetická domněnka. Pokud jde o jeho potíže se získáním zaměstnání, i tady soud spatřuje nesrovnalosti ve výpovědích žalobce. Místo v bance získal následně po odchodu ze služeb prezidenta ještě v roce 2012 a pracoval tam do roku 2015. Z tohoto zaměstnání nebyl „vyhozen“ kvůli svým politickým názorům, jak zprvu tvrdil ve své žádosti, ale z důvodu reorganizace, jak vyšlo najevo z jeho výpovědi při pohovoru. Žalobce si protirečí i v tom, že na jedné straně tvrdí, že ho pronásledovala policie a na druhé straně se ucházel o práci u policie. Nelze rovněž přehlédnout, že ač žalobce tvrdí, že jeho potíže začaly již v roce 2012, Gruzii opustil až v březnu 2016. Žalobce se tvrzené potíže v zemi původu nepokusil řešit prostřednictvím gruzínských státních orgánů, ač v zemi jeho původu je možnost obrátit se na policii či jiné státní orgány nebo na úřad veřejného ochránce práv reálná a dostupná (viz Informace MZV ČR č.j. 126131/2015-LPTP ze dne 26. 2. 2016). Žalobce může své případné potíže vyřešit i využitím institutu vnitrostátního přesídlení, což v minulosti učinil a žádné problémy tam neměl. Krajský soud se s učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, plně ztotožňuje.
24. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 a 14 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobkyně shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž by byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona.
25. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Udělení humanitárního azylu je na volné úvaze správního orgánu, přičemž tuto volnou úvahu, tedy zda byl dán důvod hodný zvláštního zřetele či nikoli, může soud přezkoumávat pouze z hlediska překročení případných mezí správního uvážení, resp. z hlediska případné libovůle ze strany správního orgánu. K humanitárnímu azylu se opakovaně vyjadřoval Nejvyšší správní soud. Lze tak odkázat na jeho rozsudek ze dne 11. 3. 2004, č. j. 2 Azs 8/2004, v němž se podává: „Smysl institutu humanitárního azylu podle § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, spočívá v tom, aby rozhodující správní orgán měl možnost azyl poskytnout i v situacích, na něž sice nedopadá žádná z kautel předpokládaných taxativními výčty ustanovení § 12 a § 13 zákona o azylu, ale v nichž by bylo přesto „nehumánní“ azyl neposkytnout. Správní orgán díky tomu může zareagovat nejen na případy, jež byly předvídatelné v době přijímání zákona o azylu jako obvyklé důvody udělování humanitárního azylu (např. u osob zvláště těžce postižených či nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, ať už způsobenou lidskými či přírodními faktory), ale i na situace, jež předvídané či předvídatelné nebyly. Míra volnosti této jeho reakce je pak omezena pouze zákazem libovůle, vyplývajícím pro orgány veřejné moci z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu“. Soud má za to, že žalovaný měl dostatek podkladů,

včetně informací od samotného žalobce, pro případné rozhodnutí o důvodnosti postupu ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, v rámci své úvahy se s nimi náležitě vypořádal, když otázku udělení humanitárního azylu hodnotil komplexně s přihlédnutím k rodinné, sociální a ekonomické situaci žalobce, stejně tak jako k jeho věku a zdravotnímu stavu. Žalovaný v rámci správního uvážení nevybočil z mezí stanovených zákonem, jeho rozhodnutí je v souladu i s dosavadní ustálenou judikaturou. Ostatně proti výroku o neudělení humanitárního azylu žalobce žádné námitky neuplatnil.

26. Následně soud přezkoumal postup správního orgánu ohledně naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany, jak mu to ukládá § 28 ve spojení s § 14a a § 14b zákona o azylu.
27. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
28. Podle § 14b odst. 1 zákona o azylu se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Podle § 14b odst. 2 téhož zákona se rodinným příslušníkem pro účely sloučení rodiny podle odstavce 1 rozumí manžel nebo partner osoby požívající doplňkové ochrany, svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let, rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu. Podle § 14b odst. 3 zákona o azylu je předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny manželů osoby požívající doplňkové ochrany trvání manželství před udělením doplňkové ochrany cizinci, předpokladem pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny partnerovi osoby požívající doplňkové ochrany je trvání partnerství před udělením doplňkové ochrany cizinci. Podle § 14b odst. 4 zákona o azylu v případě polygamního manželství, má-li již osoba požívající doplňkové ochrany manžela žijícího s ním na území České republiky, nelze udělit doplňkovou ochranu za účelem sloučení rodiny další osobě, která je podle právního řádu jiného státu manželem osoby požívající doplňkové ochrany.
29. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za objektivní, transparentní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Žalobce neuvedl a žalovaný ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť jak vyplývá ze zprávy Amnesty International z dubna 2016, Gruzie

patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když mj. přílehavě poukázal na čl. 3 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a svobod a související judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, podle které pouhá možnost špatného zacházení nemá sama o sobě za následek porušení předmětného článku. Aby byl případný trest ponižující, muselo by doprovodné ponížení a pokoření dosáhnout mimořádného stupně úrovně, jejíž ohodnocení závisí na souhrnu všech okolností případu. Žalobcem popisované potíže nelze subsumovat pod výše definovanou hrozbu vážné újmy. Nadto, jak je již výše uvedeno, situaci v Gruzii nelze označit za případ, kdy by státní orgány nebyly schopny a ochotny zajistit ochranu svým občanům, jak namítá žalobce ve své žalobě. Pouhá skutečnost, že tak žalobce neučinil, nemůže odůvodňovat závěr, že by mu taková ochrana nebyla poskytnuta, resp. že by byla poskytnuta neúčinně (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2004, č. j. 6 Azs 8/2003).

30. Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Zde odkázal na zprávu MZV ČR č. j. 98834/2015-LPTP ze dne 17. 6. 2015, z níž vyplývá, že zastupitelskému úřadu ČR v Tbilisi, ani Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu do Gruzie nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Z Informace MZV ČR č. j. 103507/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016 se podává, že se situace v Gruzii od loňského roku nezměnila. Závěrem žalovaný zdůvodnil, jakým způsobem dospěl k závěru, že v Gruzii neprobíhá žádný mezinárodní nebo vnitřní ozbrojený konflikt a že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
31. Soud má po provedeném přezkumu za to, že žalovaný se dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabýval všemi zákonnými důvody pro udělení některé z forem doplňkové ochrany, jakož i posouzením hledisek vážné újmy dle § 14a odst. 2 zákona a azylu, a proto se s jeho závěry a odůvodněním i této části rozhodnutí ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, jak připouští rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. Nejvyššího správního soudu, dle kterého: *„Je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou.“* Pro úplnost soud konstatuje, že žalobce nesplňuje ani podmínky pro udělení doplňkové ochrany za účelem sloučení rodiny dle § 14b zákona o azylu, neboť netvrdil ani nebylo prokázáno, že by některému jeho rodinnému příslušníkovi byla udělena doplňková ochrana ve smyslu tohoto ustanovení.
32. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo

vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

33. náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 19. února 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně